

רע"פ 3085/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3085/17

לפני:
המבקש:

כבוד השופט א' שהם
פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 2.4.2017, בעפ"ג
22823-02-17, שניתן על ידי כב' השופטים: י' שפסר -
סג"נ; ז' בוסתן; ו-ש' בורנשטין

בשם המבקש:

עו"ד יואב קייסי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: י' שפסר - סג"נ; ז' בוסתן; ו-ד"ר ש' בורנשטין), בעפ"ג 22823-02-17, מיום 2.4.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת נ' מימון-שעשוע), בת"פ 26898-01-12, מיום 10.1.2017.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. בהחלטתי מיום 6.4.2017, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשלושה אישומים אשר מונה כתב אישום מתוקן שהוגש

נגדו. כתב האישום המתוקן מייחס למבקש ביצוע עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (2 עבירות); וניסיון לבצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה, לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום הראשון, בחודש יולי 2014, בבית כנסת בראש העין, הבחין המבקש בקטינה ילידת 2009, אשר חיפשה את אביה. נטען, כי המבקש ניגש אל הקטינה, ביקש ממנה להרים את החצאית, והקטינה השיבה שהדבר אינו צנוע, המבקש ניגש אליה והרים לה את החצאית.

במסגרת האישום השני נטען, כי במהלך החודשים יולי-אוגוסט 2015, פנה המבקש לאחייניתה של גרושתו, שהינה קטינה ילידת 2005, והזמין אותה להיכנס לביתו. על פי עובדות האישום השני, לאחר כניסתה של הקטינה לביתו של המבקש, הוא נעל את הדלת, סגר את החלונות, התיישב על הספה, והוריד לקטינה את החצאית והגרביונים, וכן הפשיל את תחתוניה. הקטינה הרימה את בגדיה, ואולם המבקש חזר על מעשים, ושוב הוריד את חצאיתה, את גרביונה, והפשיל את תחתוניה. הקטינה הרימה את בגדיה שוב וביקשה מהמבקש רשות לצאת מהבית. המבקש השיב בחיוב והקטינה עזבה את הבית.

בגדרו של האישום השלישי נטען, כי במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, במהלך החודשים יולי-אוגוסט 2014, או עובר לכך, בסלון ביתו, פנה המבקש לאחייניתה של גרושתו, שהינה קטינה ילידת 2010, וביקש ממנה להרים את חצאיתה, אולם היא לא הגיבה לבקשתו, והוא עזב את הבית.

4. ביום 10.1.2017, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט השלום אל חומרתן של העבירות המיוחסות למבקש, "הפוגעות בציפור נפשן של קטינות רכות בשנים". בית משפט השלום ציין, בהקשר זה, כי יש באמירותיו ובהסרת בגדיהן של הקטינות, משום פגיעה בתום הילדות, ברווחה הנפשית ובצנעת גופן של הקטינות, וכן, משום פגיעה באמון שהן רוכשות למבוגרים בסביבתן הקרובה. בית המשפט שקל את מידת הפגיעה בערך המוגן; את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מעין אלו, כפי שהוצגה על ידי הצדדים; ואת נסיבות ביצוע העבירה, שיש בהן משום ניצול יחסי המשפחה כלפי שתיים מהקטינות, ומשום רצידיזם, וקבע מתחם עונש הולם עבור כל אחד משלושת האישומים בנפרד. לאחר זאת, נקבע כי מתחם הענישה הכולל ינוע בין מאסר לריצוי בפועל של מספר חודשים, לבין מאסר של 18 חודשים, לריצוי בפועל. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט השלום לקולה, לכך שהמבקש נטל אחריות על מעשיו, חסך בזמן שיפוטי, חשף מיוזמתו אירועים שלגביהם לא הוגשו תלונות, ואף נרתם לטיפול ממומן. מנגד, ציין בית משפט השלום לחומרה, כי להערכת שירות המבחן והמרכז להערכת מסוכנות מינית, עד למועד מתן גזר הדין, לא חלה הפחתה במסוכנות הנובעת מהמבקש.

לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה בה הורשע, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר; ופיצוי בסך ₪ 3,000 לכל אחת מהמתלוננות.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על חומרת עונשו. בפסק דינו, מיום 2.4.2017, דחה בית עמוד 2

המשפט המחוזי את הערעור, בציינו כי לא מצא מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום, שהוא מאוזן ומידתי. בית המשפט המחוזי הטעים, כי על אף מצבו הלא פשוט של המבקש וקשייו השונים, עונשו של המבקש משקף את מכלול השיקולים הנדרשים בעניינו, ובכללם: חומרתן של העבירות שבהן הוא הורשע; נסיבות ביצוע העבירות, לרבות גילן הרך של הקטינות; והעובדה שהמסוכנות הנשקפת מן המבקש הוערכה כבינונית עד גבוהה ונותרה בעינה גם לאחר דחיות שניתנו, על מנת לאפשר את ההליך הטיפולי. על יסוד האמור, סבר בית המשפט המחוזי כי לא נפלה כל טעות בגזר דינו של בית משפט השלום, ודחה את הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, חוזר ומשיג המבקש על חומרת העונש שהושת עליו. לטענת המבקש, גזירת דינו נעשתה על פי מתחם ענישה כולל, בלא בסיס חוקי. עוד נטען, כי גזר דינו של בית משפט השלום לא כלל התייחסות למדיניות הענישה אשר הוצגה בפסיקה שהוגשה מטעמו, או התייחסות לחלק גדול מהנסיבות לקולה בעניינו של המבקש. המבקש מוסיף וטוען, כי לא ניתן משקל ראוי לחשיפת אירועים שלגביהם לא הוגשה תלונה, על ידו. עוד מתבקש בית המשפט להעניק משקל לשיקולי השיקום שעולים בעניינו של המבקש. על יסוד האמור, טוען המבקש כי יש להקל בעונשו, ולהמיר את עונש המאסר לריצוי בפועל שהושת עליו לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

דיון והכרעה

7. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 8366/15 חמוד נ' מדינת ישראל (10.12.2015)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, וכי מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, וזו בלבד. עוד אציין, כי הבקשה שלפניי נסובה, כל כולה, על חומרת העונש שהושת על המבקש. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשות מסוג זה אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים, בהם עסקינן בסטייה קיצונית מרף הענישה הנוהג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4265/15 דדון נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). בענייננו, ניכר כי עונשו של המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. יתרה מכך, הבקשה מעלה נימוקים שנכללו בערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ונדחו לגופם ומשכך, ברי כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, אשר אין להיעתר לו. די בטעמים אלו, כדי לדחות את הבקשה (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)).

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות. אשר לטענתו של המבקש בנוגע למתחם הענישה יצוין, כי בהתאם לסעיף 40יג לתיקון 113 לחוק העונשין, בעת גזירת העונש במקרים של ריבוי "אירועים" נדרש אמנם בית המשפט להתחשב במתחמים השונים שקבע עבור כל "אירוע", אך אין הוא נדרש ליצור "מתחם ענישה משולב", הכולל את כל העבירות בהן הורשע הנאשם (ע"פ 2626/13 אל צופי נ' מדינת ישראל, פס' 15 לפסק דינה של המשנה לנשיא [כתוארה אז] מ' נאור (6.1.2015); פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 לפסק דינו של

השופט ג'ובראן (27.8.2014)). בעניינו, סבורני כי העונש שהושת על המבקש הינו, בסופו של דבר, ראוי ומאוזן, והוא מבטא התחשבות בכלל השיקולים האפשריים לקולה, לרבות חשיפת אירועים נוספים על ידי המבקש, וההליך הטיפולי שבו השתלב המבקש. אדגיש, כי לא נעלמו מעיני מאמציו של המבקש לשקם את עצמו ולתקן את דרכיו, כמו גם יתר הנסיבות לקולה שהועלו בבקשה דנא. ואולם, לא ניתן להתעלם מחומרת העבירות שביצע המבקש, שעה שביצע מעשים מגונים בקטינות רכות בשנים, במספר הזדמנויות, ואף לא נרתע מביצוע המעשים תוך ניצול יחסי המשפחה, כלפי שתיים מהקטינות. במקרה דנן, לא מצאו הערכאות הקודמות כי קיימת הצדקה לחרוג לקולה ממתחמי הענישה שנקבעו. אף אני איני מוצא טעם מבורר לסטות לקולה ממתחם הענישה שנקבע בעניינו של המבקש, או להקל בעונשו, עד כדי המרת עונש המאסר לריצוי בפועל שהושת עליו, לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

9. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר "הדרים", ביום 4.7.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט בסיון התשע"ז (13.6.2017).

ש ו פ ט